Dosarul:nr.2ac-495/24 Judecător: Eduard Galușceac
2-23148136-02-2ac-12072024

D E C I Z I E

04 februarie 2025 mun. Chișinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componentă:

Președintele ședinței, judecătorul Marina Anton

Judecătorii Dorin Dulghieru și Constantin Roșca

Grefier

Victoria Talpă

examinând în ședința publică apelul declarat de Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor”, în cererea la acțiunea înaintată de către „Compania Strabag AG” către Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor” privind încasarea dobânzii de întârziere, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iunie 2024, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă:

La data de 14 octombrie 2023, compania Strabag AG a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Administrația de Stat a Drumurilor” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta compania Strabag AG a indicat că, la 06 februarie 2012, în urma organizării unei licitații internaționale, pârâtul a semnat cu reclamantul contractul nr. RSPSP/W3/01 „reabilitarea drumului m2 Chișinău - Soroca, km 5+733 - km 26+200”, suma totală a Contractului fiind 9290904,05 euro, iar termenul de executare -18 luni.

La 17 octombrie 2013, reclamantul a finalizat lucrările în baza contractului.

La data de 01 martie 2016, reclamantul a inițiat un litigiu împotriva pârâtului printr-o Cerere de Arbitraj, susținând că acesta nu a plătit sumele datorate pentru lucrările executate în baza Contractului, solicitând încasarea acestora. Potrivit clauzelor Contractului, ambele părți au convenit de comun acord ca litigiul să fie soluționat prin arbitraj internațional ad-hoc conform regulilor de arbitraj UNCITRAL, locul arbitrajului fiind Haga, Olanda.

La data de 22 iunie 2018, în cauza PCA nr. 2016-19, Curtea Permanentă de Arbitraj a emis Hotărârea arbitrala, prin care pretențiile reclamantului au fost admise, fiind dispusă încasarea în contul acestuia a sumelor datorate de pârât potrivit contractului.

La data de 27 noiembrie 2020, Curtea de Apel Chișinău a emis încheierea privind recunoașterea și aprobarea pentru executare pe teritoriul Republicii Moldova a Hotărârii arbitrale.

Încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020 a fost menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27noiembrie 2020 s-a dispus recunoașterea hotărârii arbitrale emise în cauza PCA nr. 2016-19 la 22 iunie 2018 de către Curtea Permanentă de Arbitraj;

- încuviințarea executării silite a Hotărârii arbitrale emise în cauza PCA nr. 2016-19 la 22 iunie 2018 de către Curtea Permanentă de Arbitraj și eliberarea titlului executoriu în care să fie stipulat: - modificarea Certificatului de recepție finală emis la 12 decembrie 2016 în temeiul Contractului nr. RSP/W3/01 „reabilitarea drumului m2 Chișinău - Soroca„ km 5+733 - km 26+200”, semnat la data de 06.02.2012 între reclamant și pârât și a clauzei 11.9 din condițiile generale aferente contractului, cu menționarea faptului că creditorul și-a îndeplinit obligațiile ce îi reveneau în temeiul contractului până la data de 10 decembrie 2015;

- încasarea silită de la debitor a următoarelor sume: suma de 3 662 989,79 EUR în calitate de datorie de bază și dobânda contractuală la cursul de bază al Băncii Naționale a Moldovei plus trei puncte procentuale până la plata integrală a sumelor restante aferentă următoarelor sume: - 2 562 394,40 euro, începând cu data de 28 martie 2014; 134 014,15 euro începând cu data de 17 martie 2016 și 937 391,51 EUR începând cu data de 14 iunie 2017; Suma de 79 499,53 USD, reprezentând costurile arbitrajului; Suma de 1 028 955 EUR, reprezentând 75% din costurile juridice și de altă natură suportate de Creditor, inclusiv costurile și onorariile avocaților, experților și costurile interne.

La 21 aprilie 2021, decizia Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021 a devenit irevocabilă și executorie.

La 01 iulie 2021, încheierea Curții de Apel din 21 aprilie 2021 și titlul executoriu au fost depuse spre executare benevolă. În pofida acestui fapt, pârâtul nu a executat titlul executoriu în termenii stabiliți de legislație.

La data de 27 octombrie 2021, pârâtul a achitat în contul reclamantului suma datoriei de bază, fără însă a achita dobânda contractuală, precum și costurile arbitrajului și cheltuielile prevăzute de încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020.

La data de 28 decembrie 2022 pârâtul a transferat la conturile reclamantului dobânda contractuală, costurile arbitrajului și cheltuielile prevăzute de încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020, fapt care nu este contestat de pârât.

Prin neexecutarea obligației de achitare în termenul corespunzător a costurilor arbitrajului și cheltuielilor, pârâtul a cauzat un prejudiciu reclamantului, fapt ce a determinat calcularea dobânzii de întârziere pentru toată perioada de neexecutare a obligației.

Respectiv, începând cu 22 aprilie 2021, data rămânerii irevocabile și executorii a încheierii Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020, și până la data de 27 decembrie 2022, pârâtul a fost în întârziere la plata costurilor arbitrajului și cheltuielilor pentru o perioadă totală de 615 de zile, fiind calculată o dobândă de întârziere în acest sens.

În vederea încasării sumei dobânzii de întârziere, la data de 24 august 2023, reclamantul a transmis în adresa pârâtului o reclamație, solicitând achitarea benevolă a dobânzilor de întârziere în mărime de 2337,14 USD pentru întârziere la plata costurilor

arbitrale și în mărime de 302050,45 euro pentru întârzierea la plata cheltuielilor suportate de reclamant în legătură cu examinarea cauzei arbitrale. Sumele dobânzii de întârziere urmau a fi achitate de pârât în termen cel mult 30 zile de la data recepționării.

Prin răspunsul nr. 06/01-03/5421 din 01.09.2023, pârâtul a respins solicitările reclamantului indicate în reclamație, drept nefondate și lipsite de suport juridic.

Drept motiv de refuz de satisfacere a reclamației și de plată a sumelor solicitate de către reclamant pârâtul a invocat prevederile art. 965 alin. (2) Cod Civil, menționând faptul că odată cu stingere obligației, debitorul este scutit de obligația achitării dobânzii, penalităților și reparării prejudiciului cauzat creditorului.

Menționează reclamantul că, având în vedere rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei pentru perioada 22 aprilie 2021 - 27 decembrie 2022, dobânda pentru întârzierea la plata Costurilor arbitrale în sumă de 79 499,53 USD constituie 23 337,14 USD, iar dobânda pentru întârzierea la plata Cheltuielilor suportate de Reclamant în sumă de 1 028 955 euro constituie 302 050,45 euro.

Susține reclamantul că argumentul invocat de pârât în răspunsul său nr. 06/01- 03/5421 din 01.09.2023, precum că refuzul satisfacerii reclamației se bazează pe prevederile art. 965 alin. (2) Cod Civil, în acord cu care, dacă obligația este stinsă, debitorul nu este obligat să plătească dobânda și penalitățile ori să repare prejudiciul, nu justifică refuzul de plată a dobânzii de întârziere și urmează a fi respins.

În temeiul celor indicate mai sus, se atestă faptul că executarea de către pârât a obligației de plată a costurilor arbitrajului și a cheltuielilor abia la 28 decembrie 2022, a fost efectuată cu întârziere, or, pârâtul urma să transfere în contul reclamantului sumele costurilor arbitrajului și a cheltuielilor la data de 22 aprilie 2021, ziua imediat următoare a datei în care decizia CSJ din 21 aprilie 2021 a devenit irevocabilă și executorie.

Prin achitarea tardivă a sumelor datorate pârâtul a executat în mod necorespunzător și cu întârziere obligația pe care o avea în raport cu reclamantul.

În așa mod, pârâtul nu este în drept să invoce stingerea obligației de plată a dobânzii de întârziere în temeiul art. 965 alin. (2) Cod civil.

Dat fiind faptul că obligația executării corespunzătoare stabilită la art. 966 Cod civil nu a fost realizată, plata costurilor arbitrajului și a cheltuielilor efectuată de pârât la 28 decembrie 2022 nu a dus la stingerea obligației de plată a dobânzilor în raport cu reclamantul.

Astfel, în temeiul art. 934 alin. (1) Cod Civil, reclamantul este în drept să invoce prejudiciul suportat ca urmare a neexecutării de către pârât a obligației de plată la scadență, fiind justificat să solicite dobânda de întârziere pentru întreaga perioadă de neexecutare.

Cere reclamantul compania Strabag AG încasarea de la pârâtul ÎS ,,Administrația de Stat a Drumurilor” suma de 23337,14 USD cu titlu de dobânda de întârziere pentru plata costurilor arbitrale în sumă de 79 499,53 USD, suma de 302050,45 euro cu titlu de dobânda de întârziere pentru plata cheltuielilor suportate de reclamant în sumă de 1028955 euro și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 78235,20 lei și a taxei de stat în mărime de 50343,46 lei.

La data de 01.12.2023, pârâtul ÎS ,,Administrația de Stat a Drumurilor” prin intermediul cancelariei a depus referință prin care a solicitat respingerea acțiunii, indicând că ÎS ”Administrația de Stat a Drumurilor” relevă că problema dedusă judecății are ca obiect încasarea dobânzii de întârziere solicitată de creditor după stingerea obligaților ce rezultă din

hotărârea arbitrală a Curții Permanente de Arbitraj din 22 iunie 2018, emisă în cauza PCA nr.2016-19, recunoscută și încuviințată spre executare silită prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020 și menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021.

Drept urmare, întru elucidarea circumstanțelor importante pentru soluționarea justă a cauzei, este necesar de punctat că titlul executoriu eliberat în temeiul încheierii Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020 a fost prezentat de creditor administratorului de buget Ministerului Infrastructurii și Dezvoltării Regionale pentru executarea benevolă, în baza art. 68 din Legea finanțelor publice și responsabilităților financiare - bugetare nr. 181 din 25 iulie 2014.

Astfel, întru executarea documentului executoriu menționat, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor" a achitat creditorului datoria de bază la 27 octombrie 2021, iar la 28 decembrie 2022 a achitat dobânda contractuală, costurile de arbitraj, juridice și de altă natură.

Cu toate acestea, reclamantul consideră că ulterior stingerii obligațiilor de către pârât, este îndreptățit să solicite și încasarea dobânzii de întârziere în temeiul art. 942 Cod civil.

Din perspectiva dispoziției legale, este inechivoc că legiuitorul a reglementat dreptul creditorului de a pretinde încasarea dobânzilor de întârziere, pentru perioada de întârziere, în cazul în care debitorul este în întârziere pentru executarea obligațiilor de plată. Însă, acest drept urmează a fi realizat de creditor/reclamant imediat următoarei date scadenței plății și până la data când s-a efectuat plata.

Astfel spus, legiuitorul a prevăzut dreptul creditorului care a primit executarea obligației cu întârziere, de a pretinde plata dobânzilor de întârziere, doar dacă și-a rezervat expres acest drept la primirea executării.

În cazul dedus judecății, Strabag AG a somat debitorul ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor" despre intenția de încasare a dobânzii de întârziere la 24 august 2023, adică după stingerea obligației de plată care a avut loc la 28 decembrie 2022.

În aceste condiții, este cert că atât la momentul somării, cât și la momentul depunerii acțiunii, raportul obligațional rezultat din hotărârea arbitrală a Curții Permanente de Arbitraj din 22 iunie 2018, emisă în cauza PCA nr.2016-19, recunoscută și încuviințată spre executare silită prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020 și menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021 era încetat, iar prin efectul art. 965 Cod civil, debitorul este eliberat de plata eventualelor dobânzi de întârziere.

Asta deoarece, obligațiile de plată ce rezultă din actele judecătorești sus menționate au fost stinse anterior, potrivit art. 965 Cod civil, precum și, analogic art.24 Cod de executare, art. 949 alin.(3) și art. 966 alin.(4) Cod civil, iar reclamantul nu și-a rezervat dreptul de a cere plata acestora imediat la primirea executării.

Pe cale de consecință, consideră irelevant argumentul reclamantului că debitorul și-a executat cu întârziere obligația de plată a costurilor de arbitraj, juridice și de altă natură, or, potrivit legislației sus menționate, se atestă inechivoc că în cazul în care creditorul primește de la debitor executarea unei obligații tardive, fără a înainta pretenții la primirea executării, se prezumă că acestuia nu i-au fost cauzate careva prejudicii, dat fiind faptul că acesta nu le pretinde.

Cu referire la practica judiciară invocată de reclamant întru susținerea argumentelor din acțiune, pârâtul relevă că aceasta nu are nici o relevanță pentru speța dată, or în cazurile prezentate de reclamant, pretenția de încasare a dobânzii de întârziere era înaintată

concomitent cu cerința de bază de încasare a datoriei. Însă, în speța dedusă judecății, raportul obligațional rezultat din hotărârea arbitrală a Curții Permanente de Arbitraj din 22 iunie 2018, emisă în cauza PCA nr. 2016-19, recunoscută și încuviințată spre executare silită prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020 și menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021, era încetat atât la momentul somării pe cale extrajudiciară (24 august 2023), respectiv fiind încetat și la momentul depunerii prezentei acțiuni (17 octombrie 2023).

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iunie 2024 acțiunea a fost admisă parțial, cu încasarea din contul Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor" în beneficiul AG suma de 23337,14 dolari SUA și suma de 302050,45 euro cu titlu de dobânda de întârziere, echivalent în lei moldovenești conform cursului valutar a Băncii Naționale a Moldovei la data executării hotărârii judecătorești, cu compensarea Strabag AG suma de 50000 lei taxă de stat și suma de 78235,20 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică acordată. În rest, acțiunea se respinge.

La data de 11 mai 2024 Î.S. „Administrația de Stat a Drumurilor" a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărâri, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii sau restituirea la rejudecare dat fiindcă documentul executoriu, în temeiul art.68 alin.(1) Legii finanțelor publice şi responsabilității bugetar-fiscale nr.181 din 25 iulie 2014 se prezintă administratorului de bugete, la caz, Ministerul Infrastructurii şi Dezvoltării Regionale, iar soluționarea afectează drepturile şi obligațiile celei din urmă, s-a omis atragerea acestuia în proces.

Asta deoarece, conform art. 1 din Legea fondului rutier nr. 720 din 02 februarie 1996, statuează că fondul rutier se instituie în cadrul bugetului de stat.

Iar, potrivit art.8 alin.(2) din aceeași Legea, responsabilă de administrarea şi utilizarea conform destinației a fondului este autoritatea administrației publice centrale în domeniul gospodăriei drumurilor.

Totodată, este necesar de evidențiat că prin art. 5 alin. (1) din Legea drumurilor nr. 509 din 22 iunie 1995, s-a stabilit cert că administrarea drumurilor naționale se asigură de către organul central de specialitate în domeniul drumurilor prin intermediul autorității administrative responsabile de implementarea politicii statului în domeniul drumurilor.

Mai mult, din interpretarea logică-juridică a dispozițiilor incidente art.15 alin.(5) Codul de executare şi art.68 alin. (1) din Legea privind finanțelor publice şi responsabilității bugetar-fiscale nr.181 din 25 iulie 2014, rezultă inechivoc că documentul executoriu privind dezafectarea incontestabilă a mijloacelor bănești din contul bugetelor componente ale bugetului public național se prezintă direct administratorului de buget, şi/sau după caz, autorităților/instituțiilor bugetare respective după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Astfel, fiind cert că executarea documentului executoriu urmează a fi prezentată administratorului de bugete, în speță, Ministerului Infrastructurii şi Dezvoltării Regionale, care asigură administrarea şi utilizarea conform destinației a fondului rutier, hotărârea dată afectează drepturile şi obligațiile sale, or pierderile rezultate din hotărârile arbitrale străine sunt acoperite din mijloacele financiare alocate din fondul rutier, care şi este unica sursă financiară prevăzută pentru administrarea drumurilor naționale, care se aprobă de cel din urmă.

Totodată, în temeiul art. 94 Cod de procedură civilă, solicităm compensarea de către intimat a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat achitată pentru depunerea apelului în mărime de 108973,23 lei.

Apelanta Î.S. „Administrația de Stat a Drumurilor” solicită admiterea prezentei cereri de apel, casarea hotărârea judecătoriei Chişinău (sediul Centru), din 10 iunie 2024, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de compania Strabag AG împotriva Î.S. „Administrația de Stat a Drumurilor” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 23337,14 USD şi 302050,45 Euro, încasarea din contul companiei Strabag AG în beneficiul Î.S. „Administrația de Stat a Drumurilor” taxa de stat achitată pentru depunerea apelului în mărime de 108973,23 lei.

Cu titlu subsidiar, casarea integrală a hotărârii nr. 2c-2664/23 din 10 iunie 2024 emisă de Judecătoria Chişinău (sediul Centru) şi trimiterea cauza spre rejudecare în primă instanță din motiv că instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces.

Apelanta, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor”, Mihail Josanu în ședință de judecată a susținut cererea de apel și solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul intimatei companiei Strabag AG, avocatul Daniel Martin (în baza mandatului Seria MA nr.1859482 din 16.10.2023), în ședința instanței de apel, a solicitat respingerea apelului cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Audiind explicațiile reprezentanților părților, studiind materialele pricinii, Colegiul Civil consideră necesar de a admite apelul din următoarele considerente.

În conformitate cu art.385 lit.d) CPC, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul, să caseze hotărârea primei instanțe şi să trimită pricina spre rejudecare în primă instanță doar în cazul în care s-au încălcat temeiurile prevăzute la art.388 alin.(1) lit. d) şi i).

Conform prevederilor art.388 alin.(1) lit. d) CPC, hotărârea primei instanțe urmează a fi casată, independent de argumentele cererii de apel, dacă instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces.

În temeiul art.240 alin.(1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanță judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii şi admisibilitatea acțiunii.

Conform dispozițiilor art.118 alin.(3) şi alin.(5) CPC, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanță judecătorească pornind de la pretențiile şi obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate. Astfel, în opinia instanței circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii au fost determinate definitiv, reieșind din pretențiile şi actele probatorii prezentate în ședință de judecată.

Articolul 130 alin.(1) CPC statuează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Potrivit dispozițiilor art.373 alin.(1), (2), (5) CPC instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor şi obiecțiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanță.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, prevederile legale enunțate în mod expres obligă instanța de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate Colegiul reține că sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art.373 alin.(1), (2), (5) CPC, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Colegiul Civil reține că instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-i-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Colegiul reține că în conformitate cu prevederile art.5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

Conform art.8 alin.(1) Cod civil drepturile şi obligațiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sânt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligații civile, pornind de la principiile generale şi de la sensul legislației civile.

Conform alin.(2) drepturile şi obligațiile civile apar:

a) din contracte şi din alte acte juridice;

b) din acte emise de o autoritate publică, prevăzute de lege drept temei al apariției drepturilor şi obligațiilor civile;

c) din hotărâre judecătorească în care sânt stabilite drepturi şi obligații;

d) în urma creării şi dobândirii de patrimoniu în temeiuri neinterzise de lege;

e) în urma elaborării de lucrări științifice, creării de opere literare, de artă, în urma invențiilor şi altor rezultate ale activității intelectuale;

f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane;

g) în urma îmbogățirii fără justă cauză;

h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice şi juridice şi a unor evenimente de care legislația leagă apariția unor efecte juridice în materie civilă.

Legea este considerată temeiul principal de apariție a drepturilor şi obligațiilor. Termenul de „lege” nu trebuie înțeles în sens îngust, adică exclusiv actul emis de organul legislativ, ci şi celelalte acte normative elaborate în concordanță cu legea.

Acțiunile ilegale - cauzarea de prejudicii unei persoanei - constituie un temei pentru apariția drepturilor şi obligațiilor civile. Ca rezultat al cauzării de prejudicii apare obligația debitorului de a repara prejudiciul cauzat, precum şi dreptul creditorului de a cere repararea lui.

În conformitate cu art.9 alin.(1) şi (2) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri.

Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

Potrivit prevederilor art.10 alin.(1) Cod civil statuează că apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

Astfel, potrivit prevederilor leale menţionate supra, drepturile civile sunt susceptibile de apărare judiciară independent de faptul dacă sunt sau nu prevederi exprese în Codul civil sau alte legi; or, instanţa de judecată apără nu numai drepturile, dar şi interesele legitime, atît cele încălcate, cât şi cele contestate; apărarea judiciară este o formă de apărare preponderentă, dar nu exclusivă.

Potrivit dispoziţiilor art.11 Cod Civil apărarea dreptului civil se face prin:

- recunoaşterea dreptului;
- restabilirea situaţiei anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acţiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;
- recunoaşterea nulităţii actului juridic;
- declararea nulităţii actului emis de o autoritate publică;
- impunerea la executarea obligaţiei în natură;
- autoapărare;
- repararea prejudiciilor;
- încasarea clauzei penale;
- repararea prejudiciului moral;
- desfiinţarea sau modificarea raportului juridic;
- neaplicarea de către instanţa de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publica;
- alte căi prevăzute de lege.

Conform prevederilor art.14 alin.(1) şi (2) Cod civil, persoana lezată într-un drept al ei poate cere repararea integrală a prejudiciului cauzat astfel. Se consideră prejudiciu cheltuielile pe care persoana lezată într-un drept al ei le-a suportat sau urmează să le poarte la restabilirea dreptului încălcat, pierderea sau deteriorarea bunurilor sale (prejudiciu efectiv), precum şi beneficiul ratat prin încălcarea dreptului (venitul ratat).

Repararea prejudiciilor reprezintă acea metodă de apărare a drepturilor civile încălcate, care dă posibilitate persoanei drepturile căreia au fost lezate să ceară repararea integrală acestora (art. 14).

În conformitate cu prevederile art.117 alin.(1) CPC, probe în pricinile civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi a altor circumstanţe pentru justa soluţionare a pricinii. Or, în conformitate cu prevederile art.121 CPC, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Conform prevederilor art.130 al.(1-3) CPC instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe - aspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficientă pentru soluționarea pricinii.

Potrivit prevederilor art.131 al.(1) CPC, explicațiile date de părţi asupra circumstanțelor care le sânt cunoscute şi care au importanță în proces urmează a fi verificate şi evaluate deopotrivă cu celelalte probe.

Posibilitatea persoanelor fizice de a apela la metoda de reparare a prejudiciilor rezultă din faptul lezării lor în drepturi, metodei de reparare a prejudiciilor îi este atribuit un caracter universal de apărare a drepturilor civile.

Potrivit art.1 alin.(1) Legii nr.246 cu privire la întreprinderea de stat şi întreprinderea municipală, Întreprinderea de stat este persoana juridică care desfășoară activitate de întreprinzător în baza bunurilor proprietate de stat transmise ei în administrare și/sau ca aport în capitalul social și în baza proprietății obținute de aceasta în rezultatul activității economică-financiare.

Potrivit alin.(3) particularitățile fondării, funcționării şi încetării activității întreprinderii de stat și întreprinderii municipale (în continuare - întreprindere de stat/ municipală) sânt stabilite de prezenta lege și de alte acte normative.

În temeiul art.2 alin.(1) al Legii funcția de fondator al întreprinderii de stat, în numele Guvernului, este exercitată de Agenția Proprietății Publice.

Alin.(3) indică că documentele de constituire a întreprinderii de stat/municipale sânt hotărârea/decizia cu privire la fondare şi statutul întreprinderii. Statutul-model al întreprinderii de stat/municipale se aprobă de Guvern.

Potrivit alin.(4) statutul întreprinderii de stat/municipale se aprobă de fondator şi conține:

a) denumirea, inclusiv abreviată, a întreprinderii de stat/municipale şi sediul acesteia;

b) data şi numărul hotărârii/deciziei fondatorului privind fondarea întreprinderii de stat/municipale;

c) genurile de activitate;

d) durata de activitate;

e) capitalul social şi procedura de modificare a acestuia;

f) componența bunurilor depuse în capitalul social;

g) componența şi lista bunurilor transmise întreprinderii de stat/ municipale cu drept de administrare;

h) planul geometric și/sau cadastral şi suprafața terenului aflat în folosința întreprinderii de stat/municipale;

i) organele de conducere și control, componența numerică, modul de constituire, competențele lor și modul de desfășurare a activității acestora;

j) modul de repartizare şi utilizare a profitului net, precum şi modul de acoperire a pierderilor;

k) modul de soluționare a conflictului de interese;

l) modul de reorganizare şi dizolvare a întreprinderii de stat/municipale;

m) alte prevederi ce nu contravin legislației.

Potrivit art.3 alin.(1) al Legii bunurile întreprinderii de stat/municipale se constituie din bunurile domeniului privat al statului/unității administrativ-teritoriale/unității teritoriale autonome Găgăuzia depuse ca aport în capitalul social al întreprinderii şi bunurile obținute ca rezultat al activității desfășurate și aparțin acesteia cu drept de proprietate.

Alin.(3) stabilește modul de posesiune, de folosință şi de dispoziție asupra bunurilor întreprinderii de stat/municipale se stabilește de legislație.

În temeiul alin.(4) întreprinderea de stat/municipală este obligată să utilizeze rațional şi eficient bunurile de care dispune şi să asigure integritatea lor.

Așa dar conform art. 1 din Legea fondului rutier nr. 720 din 02 februarie 1996, statuează că fondul rutier se instituie în cadrul bugetului de stat.

Iar, potrivit art.8 alin.(2) din aceeași Legea, responsabilă de administrarea şi utilizarea conform destinației a fondului este autoritatea administrației publice centrale în domeniul gospodăriei drumurilor.

Totodată, este necesar de evidențiat că prin art. 5 alin. (1) din Legea drumurilor nr. 509 din 22 iunie 1995, s-a stabilit cert că administrarea drumurilor naționale se asigură de către organul central de specialitate în domeniul drumurilor prin intermediul autorității administrative responsabile de implementarea politicii statului în domeniul drumurilor.

Mai mult, din interpretarea logică-juridică a dispozițiilor incidente - art. 15 alin. (5) Cod de executare şi art.68 alin. (1) din Legea privind finanțelor publice şi responsabilității bugetar-fiscale nr.181 din 25 iulie 2014, rezultă inechivoc că documentul executoriu privind dezafectarea incontestabilă a mijloacelor bănești din contul bugetelor componente ale bugetului public național se prezintă direct administratorului de buget, şi/sau după caz, autorităților/instituțiilor bugetare respective după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Astfel, fiind cert că executarea documentului executoriu urmează a fi prezentată administratorului de bugete, în speță, ***Ministerului Infrastructurii şi Dezvoltării Regionale, care asigură administrarea şi utilizarea conform destinației a fondului rutier, hotărârea dată afectează drepturile şi obligațiile sale,*** or pierderile rezultate din hotărârile arbitrale străine sunt acoperite din mijloacele financiare alocate din fondul rutier, care şi este unica sursă financiară prevăzută pentru administrarea drumurilor naționale, care se aprobă de cel din urmă.

În ședință de judecată s-a stabilit că în urma licitației internaționale competitive, din data de 25 februarie 2011, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor” a adjudecat companiei Strabag AG, Contractul nr. RSP/W3/01 „Reabilitarea drumului M2 Chișinău - Soroca, km 5+733 - km 26+200”, semnat în data de 06 februarie 2012, cu o valoare totală de 9290904,05 euro cu o durată de execuție de 18 luni, în care se conține și convenția arbitrală.

În legătură cu divergențele apărute referitor la executarea contractului sus nominalizat, compania Strabag AG a acționat ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor” în instanța de judecată, la Curtea Permanentă de Arbitraj de la Haga.

Prin hotărârea arbitrală emisă în cauza PCA nr. 2016-19 la 22 iunie 2018 de către Curtea Permanentă de Arbitraj de la Haga s-a hotărât: modificarea certificatului de recepție finală emis în temeiul Sub-Clauzei 11,9 din GC la 12 decembrie 2016 cu mențiunea faptului că, Creditorul și-a îndeplinit obligațiile ce îi reveneau în temeiul Contractului până la data de 10 decembrie 2015; încasarea silită de la debitor a următoarelor sume: e) suma de

3662989,79 EUR, în calitate de datorie de bază; f) dobânda contractuală la cursul de bază al BNM, plus trei puncte procentuale până la plata integral a sumelor restante aferentă următoarelor sume:

IV. 2 562 394,40 EUR, începând cu data de28 martie 2014; V. 134014,15 EUR, începând cu data de 17 martie 2016, VI. 937391,51 EUR, începând cu data de 14 iunie 2017. g) suma de 74499,53 USD, reprezentând costurile arbitrajului; suma de 1028955 EUR, reprezentând 75% din costurile juridice de la altă natură suportate de Creditor, inclusiv costurile și onorariile avocatelor, experților și costuri interne.

În legătură cu faptul că debitorul ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor" nu a executat în mod benevol Hotărârea arbitrală, la 08 noiembrie 2018, compania Strabag AG, a depus la Curtea de Apel Chișinău cererea privind recunoașterea și încuviințarea executării silite pe teritoriul R. Moldova a Hotărârii arbitrale străine emisă pe cauza PCA nr. 2016-19 la data de 22 iunie 2018 de către Curtea Permanentă de Arbitraj de la Haga.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2020, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2021, a fost admisă cererea depusă de compania Strabag AG, fiind recunoscută hotărârea arbitrală străină emisă în cauza PCA nr. 2016-19 din 22 iunie 2018 de către Curtea Permanentă de Arbitraj și încuviințată executarea silită a hotărârii arbitrale cu eliberarea titlului executoriu în care să fie indicat că:

- suma de 3 662 989,79 euro, în calitate de datorie de bază;
- dobânda contractuală la cursul de bază al Băncii Naționale a Moldovei, plus trei puncte procentuale până la plata integral a sumelor restante aferentă următoarelor sume:

a) 2 562 394,40 euro, începând cu data de 28 martie 2014;
b) 134 014,15 euro, începând cu data de 17 martie 2016;
c) 937 391,51 euro, începând cu data de 14 iunie 2017;

- suma de 79 499,53 dolari SUA, reprezentând costurile arbitrajului;
- suma de 1 028 955 euro, reprezentând 75% din costurile juridice şi de altă natură suportate de creditor, inclusiv costurile şi onorariile avocaților, experților şi costuri interne.

De asemenea, în cadrul ședinței de judecată s-a stabilit că, la 01 iulie 2021, reclamantul compania Strabag AG a depus spre executare benevolă încheierea Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2021 și titlul executoriu.

Astfel, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor" a achitat companiei Strabag AG suma 3 662 989,79 euro cu titlu de datorie de bază, ce se confirmă prin ordinul de plată în valuta străină nr. 15141 din 26.10.2021, suma de 79499,53 dolari SUA cu titlu de costuri de arbitraj, conform Ordinului de plată străină nr. 49 din 28.12.2022 și suma de 3541497,11 euro cu titlu de dobânda de întârziere pentru perioada 28.03.14-26.10.21, fapt confirmat prin ordinul de plată în valută străină nr. 48 din 27 decembrie 2022.

În conformitate cu prevederile art. 9 alin. (l) și alin (2) lit. f) Cod civil, drepturile şi obligațiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sânt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi şi obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

Drepturile şi obligațiile civile apar, în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Conform art. 10 Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Conform art. 858 alin. (1) și (2) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații.

Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul şi în momentul stabilit.

Conform art. 901 alin.(5) Cod civil, neexecutarea obligației înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligației şi include neexecutarea totală sau parțială a obligației, executarea necorespunzătoare sau cu întârziere a obligației.

Conform art.934 alin.(1) Cod civil, creditorul are dreptul la despăgubiri pentru întregul prejudiciu cauzat prin neexecutarea obligației, cu excepția cazului în care debitorul demonstrează că neexecutarea este justificată.

Conform art. 942 alin. (1) și (2) Cod civil, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin. (2) ori la o altă rată prevăzută de dispozițiile legale speciale.

Rata dobânzii de întârziere este egală cu rata prevăzută la art. 874 plus 5 puncte procentuale pe an, în cazul în care debitorul este un consumator, sau 9 puncte procentuale pe an, în celelalte cazuri. Cu toate acestea, dacă înainte de scadență obligația pecuniară era purtătoare de dobândă prevăzută de contract, în scopul determinării ratei dobânzii de întârziere, creditorul poate înlocui rata prevăzută la art. 874 cu rata dobânzii prevăzute de contract.

Conform art. 965 alin.(1) Cod civil, prin stingerea obligațiilor, încetează raporturile juridice dintre părți în partea ce se referă la obligația stinsă.

Colegiul Civil reține faptul că companiei Strabag AG a prezentat pentru executare Ministerului Infrastructurii şi Dezvoltării Regionale, titlul executoriu cu referire la încasarea din contul ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor” sumei de 23337,14 dolari SUA cu titlu de dobânda de întârziere pentru plata costurilor arbitrale în sumă de 79499,53 dolari SUA și suma de 302050,45 euro cu titlu de dobânda de întârziere pentru plata cheltuielilor suportate în sumă de 1028955 euro.

Prin urmare, în acest context legal, Colegiul Civil stabilește cert că prin soluționarea prezentei acțiuni se aduc atingere drepturilor și intereselor statului, exercitată de Ministerului Infrastructurii şi Dezvoltării Regionale, care asigură administrarea şi utilizarea conform destinației a fondului rutier, neatrase în proces.

Respectiv, în conformitate cu prevederile art.67 Cod de procedură civilă, prin adoptarea soluției de admitere a acțiunii, după cum a procedat instanța de fond în actualul caz, se aduce atingere intereselor entității enunțate, din care considerent aceasta urmează a fi introdusă obligatoriu în calitate de participant în proces, or, bunurile domeniului public al statului aflate în administrarea întreprinderii nu aparțin acesteia cu drept de proprietate, fapt care face inevitabil atragerea reprezentanților statului în acest proces.

Or, potrivit dispozițiilor art.67 Cod de procedură civilă, persoana interesată într-un proces pornit între alte persoane, poate interveni în el alături de reclamant sau de pârât până la închiderea dezbaterilor judiciare în prima instanță, dacă hotărârea pronunțată ar putea să influențeze drepturile sau obligațiile lui față de una din părți.

Pentru a interveni în proces, intervenientul depune o cerere în care demonstrează interesul intervenției, indicând cărei părți i se va alătura. Copia de pe cerere se înmânează ambelor părți.

Intervenientul accesoriu poate fi introdus în proces şi la cererea uneia dintre părți sau din oficiul instanței.

În această ordine de idei Colegiul reține, că potrivit prevederilor art.67 alin.(1) Cod de procedură civilă, persoana interesată într-un proces pornit între alte persoane, poate interveni în el alături de reclamant sau de pârât, până la închiderea dezbaterilor judiciare în prima instanță, dacă hotărârea pronunțată ar putea să influențeze drepturile sau obligațiile lui față de una din părți.

Respectiv, prin această inacțiune a instanței de fond se încalcă principiul legalității și disponibilității procedurale.

În conformitate cu prevederile art.239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată.

Hotărârea întemeiată se bazează pe dovezile ce corespund cu cerințele despre pertinența lor, adică care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu art.26 alin.(1), (2) CPC procesele civile se desfășoară pe principiul contradictorialității şi egalității părților în drepturile procedurale.

Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încât părțile şi ceilalți participanți la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile şi mijloacele susținerii ei de sine stătător şi independent de instanță, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu pricina dată judecății şi de a-şi expune punctul de vedere asupra inițiativelor instanței.

În caz contrar, nerespectarea acestor obligații, care se regăsesc şi în principiile fundamentale a procedurii civile expuse la art. art. 9 și 26 Cod de procedură civilă, afectează atât aparențele de imparțialitatea obiectivă a instanței, cât şi cele de echitate a procesului judiciar.

Or, instanța de apel nu este în drept de a admite derogări de la prevederile legii și de a acorda facilități în detrimentul celorlalți participanți ai procesului. Or, principiul preeminenței dreptului, inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp un important impuls la adoptarea Convenției (Golder contra Regatului Unit al Marei Britanii, nr. 4451/70 din 21.02.1975, par. 34, f.d. 30), cât şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art. 31 alin. (2) al Convenției de la Viena cu privire la dreptul tratatelor din 23.05.1969, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile, potrivit prevederilor art. 12 Cod de procedură civilă.

Colegiul reține, că în circumstanțele speței, sacrificarea principiului preeminenței dreptului va avea inter alia drept efect defavorizarea procesuală a apelantei, deoarece asemenea acțiuni nu pot fi admise de către instanța de judecată decât în condițiile expres stabilite de lege, în caz contrar, acțiunile arbitrare ale instanțe sunt incompatibile testului de imparțialitate obiectivă perceput de un observator informat şi dezinteresat. Imparțialitatea este esențială pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare, ea privește nu doar hotărârea

însăși, ci şi întreg procesul, prin care se ajunge la aceasta (valoarea 2, principiile de la Bangalore privind conduita judiciară).

Mai mult decât atât, potrivit definiției date în jurisprudența CtEDO noțiunii de certitudine legală, se menționează inter alia că legislația națională trebuie să fie expusă cu o suficientă precizie pentru a oferi posibilitatea persoanelor de a-şi reglementa comportamentul în sensul posibilității obținerii unor ,,consultații adecvate" de a prevedea în caz de necesitate la un nivel rezonabil, consecințele, ce pot surveni în rezultatul anumitor acțiuni (Sunday Times vs UK 26.04.1979, §49).

Certitudine legală impusă inter alia regulilor de procedură civilă în calitate de condiție sine qua non a unui proces echitabil, vizează atât drepturile apelantului, cât şi ale intimatului, motiv din care instanța de judecată, nu este în drept de a substitui voința legislatorului materializată în conținutul normelor de procedură civilă în vederea exonerării intimatei de sancțiunile procedurale din motivul înțelegerii greșite a efectelor legale.

Conform dispozițiilor art.1 alin.(3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curţii Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr. 2 din 19.01.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituţie şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepție în acest sens.

Instanța de apel reține că neantrenarea în proces a persoanelor care dispun de interes legal în acest sens, reprezintă o violare vădită a dreptului acestora la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO și constituie temei legal necondiționat, de sine stătător și invocat din oficiu, de casare a hotărârii contestate, cu trimiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

La rejudecarea cauzei prima instanță urmează să țină cont de cele relatate în prezenta decizie, să întreprindă măsuri în vederea atragerii în proces a subiectului de drept, a căror drepturi și interese legitime se aduce atingere prin judecarea litigiului în speță și să adopte o hotărâre temeinică și corectă.

În conformitate cu prevederile art.385 lit.d), 390 CPC, Colegiul Civil,

d e c i d e:

Se admite apelul declarat de Î.S ,,Administrația de Stat a Drumurilor".

Se casează hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iunie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Compania Strabag AG către Î.S ,,Administrația de Stat a Drumurilor" privind încasarea dobânzii de întârziere, cu remiterea cauzei la rejudecare, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței, Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Dorin Dulghieru

Constantin Roșca

Dosarul:nr.2ac-495/24 Judecător: Eduard Galușceac
2-23148136-02-2ac-12072024

D I S P O Z I T I V U L
D E C I Z I E I

04 februarie 2025 mun. Chișinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componentă:

Președintele ședinței, judecătorul Marina Anton

Judecătorii Dorin Dulghieru și

Constantin Roșca

Grefier

Victoria Talpă

examinând în ședința publică apelul declarat de Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor”, în cererea la acțiunea înaintată de către Compania Strabag AG către Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor” privind încasarea dobânzii de întârziere, împotriva hotărârii Judecătoriei Chişinău, sediul Centru din 10 iunie 2024, prin care acţiunea a fost admisă parțial

În conformitate cu prevederile art.385 lit.d), 390 CPC, Colegiul Civil,

d e c i d e:

Se admite apelul declarat de Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor”.

Se casează hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 10 iunie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Compania Strabag AG către Î.S „Administrația de Stat a Drumurilor” privind încasarea dobânzii de întârziere, cu remiterea cauzei la rejudecare, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței, Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Dorin Dulghieru

Constantin Roșca